

KRÁLOVNA NIČEHO

HOLLY BLACKOVÁ

COO
BOO

Královna ničeho

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Holly Blacková
Královna ničeho – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KRÁLOVNA NIČEHO

HOLLY BLACKOVÁ

Pro Leigh Bardugo, u níž mi nikdy nic neprojde

Mapa Pohyblivých ostrovů

ELFHAME

Křivý les

Lockenovo panství

Elfhamský
palác

INSMOOR

Věž
zapomnění

Mléčný les

INSMIRE

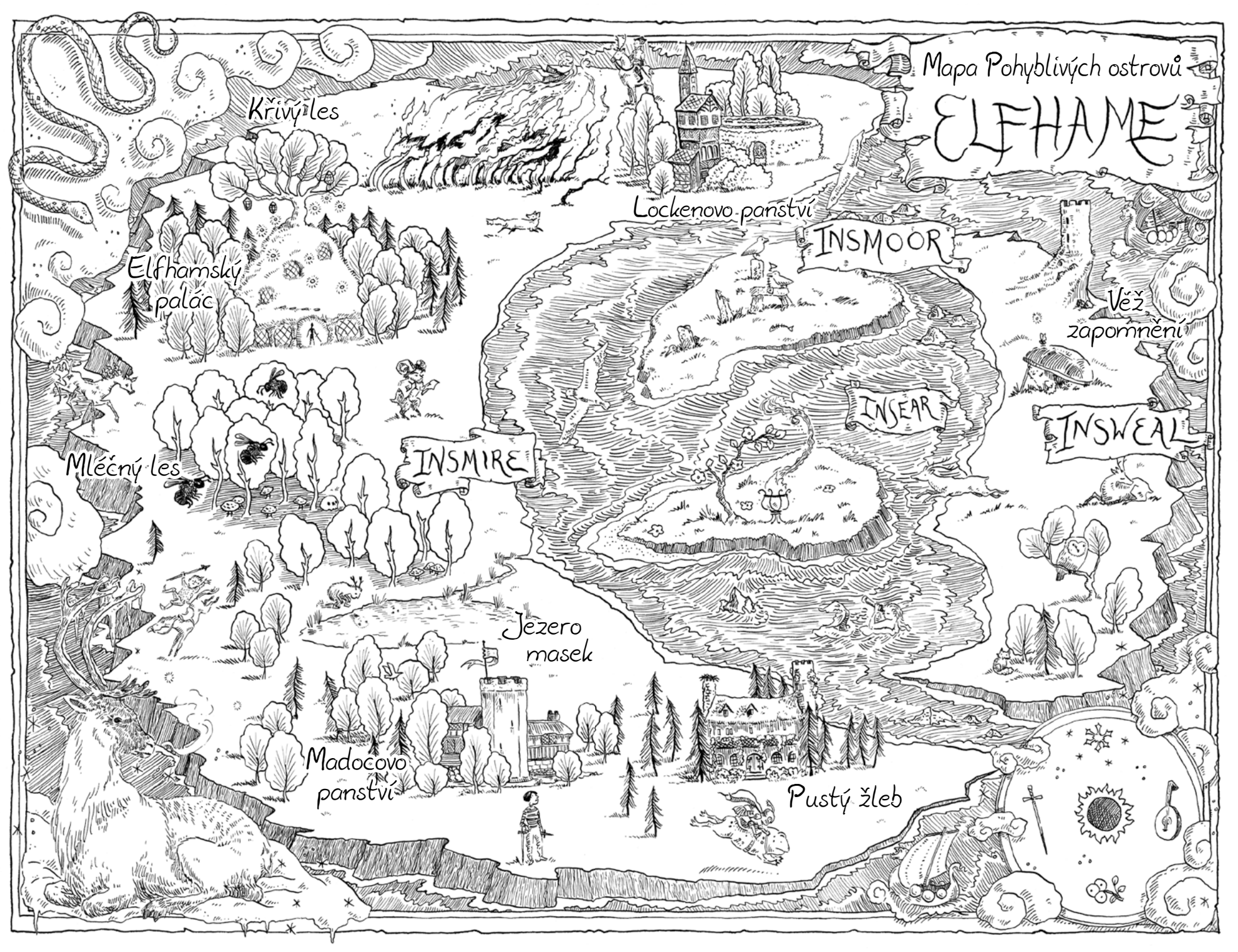
INSEAR

INSWEAL

Jezero
masek

Madocovo
panství

Pustý žleb

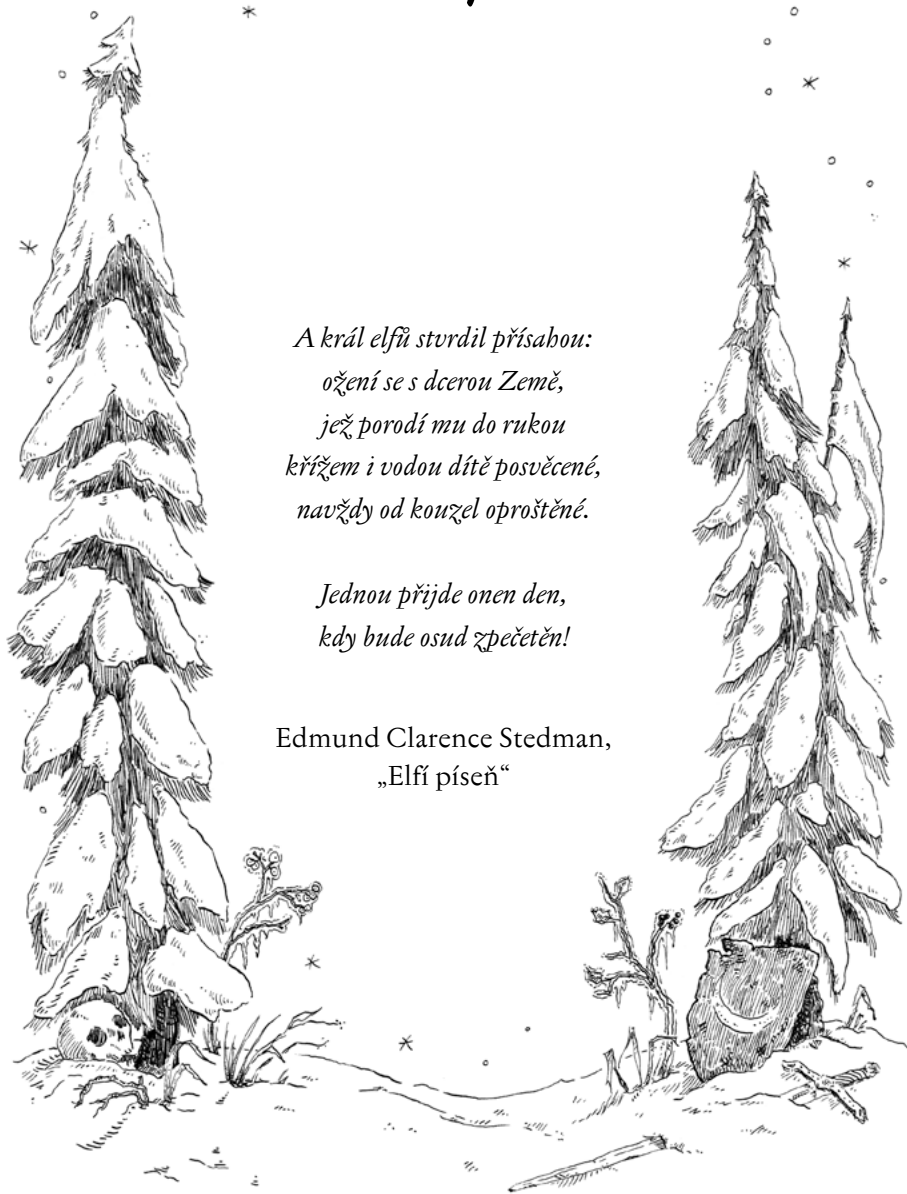

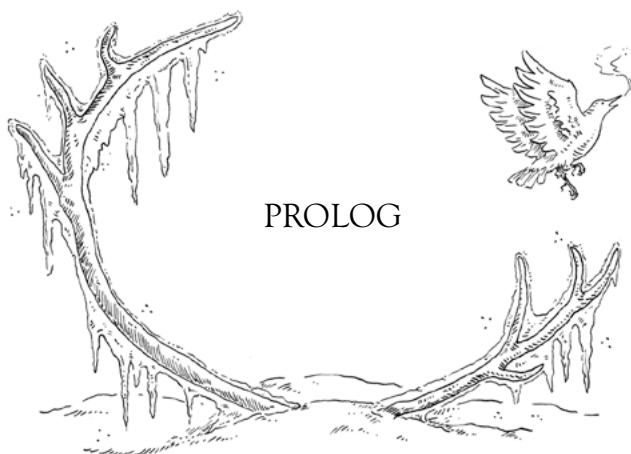
Kniha první

*A král elfů stvrdil přísabou:
ožení se s dcerou Země,
jež porodí mu do rukou
křížem i vodou dítě posvěcené,
navždy od kouzel oprostěné.*

*Jednou přijde onen den,
kdy bude osud zpečetěn!*

Edmund Clarence Stedman,
„Elfí píseň“

PROLOG

Královský hvězdopravec Baphen se přimhouřenýma očima zadíval do astrologického rozboru a jen s přemáháním sebou netrhl, když pochopil, že nejmladší elfhamský princ se s velkou pravděpodobností nedožije příštího rána.

Od narození prince Cardana uplynul již týden, ale teprve dnes měl být představen Nejvyššímu králi. Svých pět předchozích potomků políbil král sotva několik okamžiků po narození, když ještě z plných plic vřískali. Avšak lady Asha odkládala jeho návštěvu až do chvíle, kdy se bude po náročném porodu cítit zotavena.

Dítě bylo hubené a vrásčité a zkoumavýma černýma očima si Eldreda tiše prohlíželo. Mrskalo svým ocáskem připomínajícím šlahoun tak divoce, až se zdálo, že se co nevidět vymotá z povijanu. Lady Asha nepůsobila v roli matky, která ho měla ukonejšit, obzvláště přesvědčivě. Držela ho na rukou tak, jako by doufala, že jí někdo od jejího břímě brzy ulehčí.

„Pověz nám, co říkají hvězdy,“ vybidl Nejvyšší král dvorního hvězdopravce. Představení novorozeného prince přihlížela jen hrstka nejbližších poradců krále – smrtelník Val Moren zastávající dvojí funkci dvorního básníka a senešala a dva členové Rady: královský klíčník Randalin a hvězdopavec Baphen. Slova Nejvyššího krále se v prázdném sále rozléhala ozvěnou.

Baphen zaváhal, ale neměl žádnou bezpečnou odpověď, po níž by mohl sáhnout. Před princem Cardanem měl král Eldred možnost těšit se z narození potomka již pětkrát – u víl, kterým koluje v žilách řídká krev a které se zpravidla dočkají jediného dědice, je to naprosto nebyvalá plodnost. Všem předchozím princezničkám a princátkům hvězdy předpověděly vlohy pro poezii a zpěv, rovněž úspěchy v politice a další ctnosti i neřesti. Tentokrát však vyčetl Baphen z hvězdného nebe něco, co se všem dosavadním rozborům zásadně vymykalo. „Princ Cardan bude vaším posledním narozeným dítětem,“ promluvil Baphen. „Jeho přičiněním bude zničena koruna a královský trůn dojde svého zmaru.“

Lady Asha zalapala po dechu. Vůbec poprvé si k sobě dítě ochranitelsky přivinula. Malý princ v její náruči zavrněl. „Zajímalo by mě, kdo vám k takovému výkladu hvězdných znamení dopomohl. Snad princezna Elowyn? Nebo princ Dain?“

Možná by bylo pro nás všechny lepší, kdyby s ním rovnou práskla o zem, pomyslel si Baphen zlostně.

Nejvyšší král Eldred si přešel rukou po bradě. „Nelze tomu zabránit?“

Bylo to dvousečné požehnání, že hvězdy promlouvaly k Baphenovi v hádankách, které uměl rozluštit jen v omezeném množství.

Často si přál, aby ho něco osvítilo a on uviděl věci jasněji, ale ne tentokrát. Sklonil hlavu, aby se nemusel podívat Nejvyššímu králi do očí. „Velký vládce může vzejít pouze z jeho prolité krve. Nejdříve se však musí naplnit všechno to, co jsem naznačil.“

Eldred se obrátil k lady Ashe a nemluvněti zvěstujícímu zlé časy. Dítě zarytě mlčelo a nevydalo ani hlásku, jen vytrvale mrskalo ocáskem.

„Odnes ho pryč,“ rozkázal. „Nalož s ním, jak uznáš za vhodné.“

Lady Asha se jeho hněvu nezalekla. „Naložím s ním tak, jak přísluší jeho postavení. Je to koneckonců princ a tvůj syn.“

Její tón byl ostrý a Baphenovi nepříjemně připomněl, že jisté věštby se naplní těmi samými kroky, které původně směřují k jejich potlačení.

Chvíli byli všichni zticha. Pak Eldred pokývl na Val Morena. Ten sestoupil z královského pódia a po chvíli se vrátil s útlou dřevěnou krabičkou, jejíž víko zdobily rytiny propletených kořenů.

„Dárek,“ vysvětlil Nejvyšší král, „jako projev vděku za tvůj přínos pro rod Greenbriarů.“

Val Moren otevřel pouzdro, z něhož zazářil drahocenný náhrdelník vykládaný působivými smaragdy. Eldred ho uchopil a nasadil lady Ashe přes hlavu. Hřbetem ruky se krátce dotkl její tváře.

„Vaše štědrost je těžko překonatelná, můj pane,“ odpověděla uchlácholená lady Asha. Dítě svíralo v pěstičky kamínek a prohlíželo si otce bezedným pohledem.

„Teď si běž odpočinout,“ řekl Eldred již klidněji. Tentokrát ho lady Asha poslechla.

Odešla se vztyčenou hlavou a s dítětem pevněji sevřeným v náručí. Baphen se zachvěl v neblahém tušení, které s proctvím hvězd nijak nesouviselo.

Nejvyšší král Eldred již lady Ashu nikdy nenavštívil ani si ji už nikdy nezavolal do svých komnat. Možná měl své zklamání odložit stranou a pěstovat v synovi potřebné kvality. Ale mít prince Cardana na očích bylo jako nahlížet do nejisté budoucnosti a tomu se důsledně vyhýbal.

Lady Asha byla u dvora jakožto princova matka velmi oblíbená, ačkoli ji Nejvyšší král ze svého kruhu vytěsnil. Vzhledem ke své frivolnosti a zálibě v rozmarných kratochvilích se toužila vrátit k veselému životu dvorní dámy. A jelikož se plesů a zábav nemohla účastnit s kojencem u prsu, obstarala mu namísto kojné kočku, která přišla o kořata.

Tak to šlo až do doby, kdy malý Cardan začal lézt po čtyřech. Kočka mezitím znovu zabřezla a on ji začal tahat za ocas. Utekla před ním do stájí. Opustila ho i ona.

A tak vyrůstal v paláci bez lásky a bez dohledu. Kdo by se odvážil bránit malému princovi, když kradl jídlo z bohatě prostřených stolů a potají svou kořist pod ubrusy lačně hltal? Sestry a bratři se mu jen smáli a hráli si s ním jako se štěnětem.

Šaty nosil jen příležitostně. Většinou se místo nich spokojil s květinovými girlandami, a když se k němu pokusily přiblížit strážé, házel po nich kamením. Nikdo kromě jeho matky nad ním nemohl uplatnit svou moc, a ta svého privilegia ke zkracení syna prakticky nevyužívala. Spíše naopak.

„Jsi princ,“ nabádala ho důrazně, když se chtěl vyhnout nějaké-

mu konfliktu nebo se styděl o něco požádat. „Všechno je tvoje. Jen si to musíš vzít.“ A někdy: „Tamto chci. Přines mi to.“

Říká se, že děti víl jsou jiné než lidské děti. Nepotřebují mnoho lásky. Nepotřebují se v noci zachumlat do peřinky v postýlce. Pohodlně se vyspí i pod cípem ubrusu ve studeném rohu tanečního sálu. Nepotřebují, aby je někdo živil. Spokojí se s kapkami rosy, drobtý pečiva a pár hlty mléka, které v kuchyni najdou. Nepotřebují, aby je někdo utěšoval. Pláčou jen zřídka.

Ale přestože děti víl nepotřebují mnoho lásky, vílí princové potřebují, aby jim někdo dobrými radami vštípil určité zásady.

Bez nich Cardan ochotně přistoupil na všechno, co mu jeho starší bratr navrhl, třeba na to, že je dobrý nápad sestřelit ořech položený na hlavě smrtelníka. Cardanovy zvyky nabývaly na impulzivnosti, jeho chování na panovačnosti.

„Otec uměl vždy ocenit střelecké umění,“ naznačil mu tehdy princ Dain a posměšně se usklíbl. „Ale možná je to na tebe ještě těžké. Raději to ani nezkoušej, jenom bys to zbabral.“

Pro Cardana, který zoufale toužil upoutat otcovu pozornost, to byla lákavá výzva. Nepídil se po tom, kdo před ním s ořechem ve vlasech stojí ani jak se u Nejvyššího dvora ocitl. Rozhodně ho ani ve snu nenapadlo, že onen muž je Val Morenův milenec a že by králův senešal zešílel žalem, kdyby ho Cardan omylem zastřelil.

Princ Dain by si o to více upevnil svou roli králova pobočníka.

„Příliš těžké? Že to nemám zkusit? Tak mluví leda zbabělec,“ namítl Cardan, pln dětské vychloubačnosti. Bratr mu opravdu nahnal strach, ale to jeho pohrdání jen podnítilo.

Princ Dain se usmál. „Alespoň si vyměňme šípy. Když mineš, budeš moci říct, že to byl *můj* šíp, který netrefil.“

Princi Cardanovi měla jeho laskavost připadat podezřelá, ale vzhledem k tomu, že tu skutečnou v životě téměř nepoznal, nebyl schopen faleš od upřímnosti rozlišit.

Místo toho založil Dainův šíp do luku, napjal tětivu a zamířil na ořech. Přemohl ho skličující pocit. Mohl by se netrefit. Mohl by sluhu zranit. Ale když si uvědomil, že se chystá udělat něco tak děsivého, co ani jeho otec nebude moci přejít bez povšimnutí, vzplála v něm jiskra zlomyslné radosti. Není-li schopen získat pozornost Nejvyššího krále svými zásluhami, získá si ji pravým opakem.

Cardanova ruka se zachvěla.

Smrtelník na něj hleděl svýma vodnatýma očima ztuhlý strachy. Pochopitelně byl pod vlivem vílích kouzel. Nikdo by ze sebe dobrovolně neudělal živý terč. A to rozhodlo.

Cardan se nepřírozeně zasmál. Povolil tětivu a vytáhl šíp ze zářezu. „Nebudu za těchto podmínek střílet,“ řekl a cítil se trapně, že ze svého záměru upustil. „Severní vítr mi žene vlasy do očí.“

Vtom princ Dain zvedl luk a vystřelil šíp, který si s Cardanem vyměnil. Šíp probodl muži hrdlo. Muž téměř bezhlesně klesl k zemi, s očima stále otevřenýma, které již hleděly do prázdna.

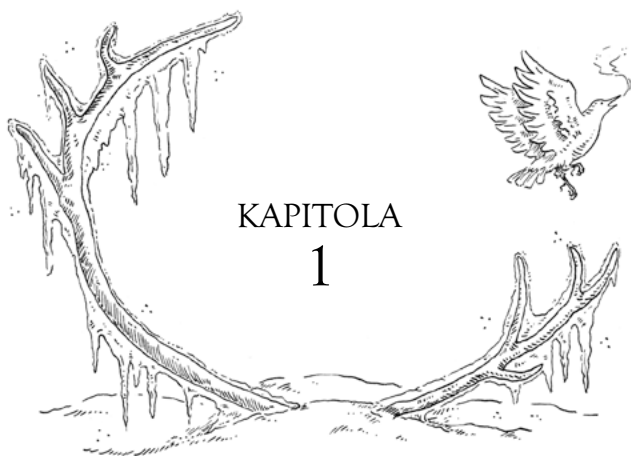
Vše se přihodilo tak rychle, že Cardan ani nestačil vykřiknout, natož zareagovat. Jen zíral na svého bratra a zvolna se ho zmocňovalo otrěsné pochopení.

„Jaká škoda,“ podotkl princ Dain se spokojeným úsměvem. „Zdá se, že to *tvůj* šíp minul cíl. Ale zkus si tatínkovi postěžovat na ten vlásek v oku.“

Nikdo nechtěl Cardanovi věřit, ačkoli se snažil bránit. Jeho slovo nemělo ve srovnání s bratrem žádnou váhu. Dain zatím nešetřil kritikou. Poukazoval na Cardanovu roztržitost, domýšlivost, na vystřelený šíp. Nejvyšší král Cardana ani nevyslechl.

Přestože Val Moren žádal, aby byl nejmladší princ popraven, Cardana nakonec stihl jiný trest odpovídající jeho urozenému stavu. Jeho matka šla místo něj pykat do Věže zapomnění. Eldred tak konečně dostal záminku se jí legální cestou zbavit. Už ho unavovala a přinášela mu jen problémy. Péče o prince Cardana byla svěřena do rukou prince Balekina, Cardanova nejstaršího a současně nejkrutějšího bratra, který byl jako jediný ze sourozenců ochoten se ho ujmout.

Cardanova pověst získala tou dobou konkrétní obrysy. Už se nemusel moc snažit, aby si ji udržel.

Já, Jude Duarteová, Nejvyšší královna Země víl vyhnaná z vlastní země, trávím většinu dopolední před televizorem. Sleduji kuchařské soutěže, kreslené seriály a reprízy zábavných pořadů, v nichž lidé čelí ztřeštěným výzvám, jako je probodnout kartonovou krabicí nebo plastovou lahev vidličkou či vykostit rybu. Odpoledne věnuji výcviku svého bratra Doubka – když mi to dovolí. A po večerech dělám poslíčka místním vilám.

Snažím se vyhýbat problémům, což jsem měla dělat hned ze začátku. A pokud proklínám Cardana, musím ze všeho nejdřív proklínat sebe za to, že jsem se jako královna hlupáků s hlavou v oblacích chytila do jeho pasti.

Jako dítě jsem snila o tom, že se do světa lidí jednou vrátím. S Taryn a Vivi jsme si donekonečna připomínaly, jaké to tam bylo. Vybavovaly jsme si vůně čerstvě posečené trávy a benzínu, vzpomínaly na to, jak jsme si v zahradách u sousedů hráva-

ly na honěnou a jak jsme se cachtaly v nafukovacích bazéních s chlorovanou vodou a pak měly vyšisované vlasy. Snila jsem o ledovém čaji z rozpustného granulátu a pomerančových nanucích. Toužila jsem, aby součástí mého života byly obyčejné věci, jako je vůně asfaltu, pohupující se dráty mezi lampami pouličního osvětlení a reklamní znělky.

Teď, navždy v pasti světa, o němž jsem snila, s nostalgií vzpomínám na Zemi vil. Tolik mi chybí její kouzlo, tolik po něm toužím. Možná mi schází i všudypřítomný, každodenní strach. Připadám si jako ve snu, z něhož se neumím probudit ani ho naplno prožít.

Zabubnuji prsty o nalakovanou desku piknikového stolu. Přichází podzim a dny v Maine jsou již chladné. Na trávu před bytovým domem dopadá pozdně odpolední slunce. Dívám se, jak si Doubek hraje s kamarády v lesíku mezi domem a dálnicí. Jsou to vesměs děti, které bydlí v našem domě, některé mladší, jiné starší než Doubek, kterému je osm. Všechny vystoupily ze stejného žlutého školního autobusu. Chaotickým způsobem si hrají na válku a s klacky v rukou se přitom honí. Buší do sebe, jako to děti dělávají – míří na klacky místo na protivníka a nadšeně křičí, když se jim podaří někomu jeho hůlku přelomit. Nemohu si nevšimnout, že si tím o šermířském umění vytvářejí naprosto zkreslený obrázek.

Přesto se na ně dál dívám. A neujde mi, že Doubek příležitostně používá vilí kouzla.

Zřejmě to dělá podvědomě. Snaží se k soupeři nepozorovaně příkrást, ale dostane se do místa, kde se není za co schovat. Po-

stupuje vpřed, a přestože se pohybuje na otevřeném prostranství, nikdo si ho nevšimne.

Je stále blíž a blíž a kamarádi jeho směrem ani nepohlédnou. A když k nim přiskočí a máchne klackem, děti s nefalšovanou hrůzou zavřeští.

Byl neviditelný. Protože nechtěl, aby ho viděly. A protože mě před vílím okouzlením chrání zaříkadlo, pochopila jsem, co se stalo, až když bylo po všem. Ostatní děti si myslí, že Doubkovi prostě jen přálo štěstí. Jen já vím, jak lehkomylně se zachoval.

Počkám, dokud děti nezamíří do svých domovů. Jedno po druhém se začnou trousit domů, až v lese zůstane jen můj bratr. Nepotřebuji žádnou magii, abych se k němu po spadání listů nepozorovaně připlížila. Jedním rychlým pohybem se mu zaháknou loktem kolem krku a přitlačím mu na ohryzek, abych ho dostatečně vyděsila. Prudce se mi vzepře, až mě svými rohy málem udeří do brady. Slušný pokus. Snaží se z mého sevření vymanit, ale už je to napůl hra. Ví, že jsem to já, a už se nebojí.

Zesílím svůj stisk. Jestli mu budu takto svírat hrdlo ještě chvíli, ztratí vědomí.

Chce mi něco říct, ale zjistí, že nemá v plicích dost vzduchu. Zapomene na veškerý výcvik a ztratí duchapřítomnost. Začne sebou divoce zmítat, škrábe mě do rukou, kope mi do nohou. Cítím se najednou jako mizera. Chtěla jsem ho trochu postrašit, vyprovokovat ho k odezvě, ne ho *vyděsit*.

Pustím ho. Odpotácí se stranou a s očima zalitýma slzami se pokouší popadnout dech. „To bylo za co?“ chce vědět. Upírá na mě vyčítavý pohled.

„Abych ti připomněla, že boj není hra,“ odpovím. Jako bych místo vlastního hlasu slyšela Madoca. Nechci, aby Doubek vyrůstal jako já, plný zlosti a strachu. Ale chci, aby *přežil*, a to mě Madoc naučil poměrně dobře.

Jak mám přijít na to, co je pro Doubka vhodné, když jediné, co znám, je mé dětství obrácené vzhůru nohama? Možná že chvíle, kterých si na něm cením, nestojí ve skutečnosti za to. „Co uděláš, až ti někdo bude chtít opravdu ublížit?“

„Nevím, to je fuk,“ namítne Doubek. „Je mi to ukradený. Nechci se stát králem. *Nikdy* se žádným králem stát nechci!“

Chvíli na něj jen zírám. Chci uvěřit tomu, že lže, ale pochopitelně vím, že lhát neumí.

„Ne vždy máme v životě na výběr,“ podotknu.

„Tak si vládni *sama*, když ti na tom tak záleží!“ odporuje. „Já králem nebudu. *Nikdy!*“

Stisknu zuby, abych se na něj nerozkřikla. „Jak sám víš, tak odtud vládnout nemůžu, a vrátit se nesmím.“

Rozčileně podupává kopytem o zem. „Já taky ne! A trčím tady jenom proto, že táta chce tu pitomou korunu, a ty a všichni ostatní ji chcete jakbysmet. Ale já ne. Je zlá.“

„Všechna moc přináší zlo,“ poznamenám. „Ti nejzkaženější mezi námi o ni nejvíc usilují, zatímco ti, kteří by ji dokázali využít k velkým věcem, o ni nestojí. Ale to neznamená, že se můžou své zodpovědnosti úplně vzdát.“

„Ani ty mě nemůžeš přinutit, abych se stal Nejvyšším králem,“ vyhrkne a prudce se odvrátí. Pak se rozběhne k domu.

Posadím se na studenou zem. Je mi jasné, že jsem to celé po-

kazila. Je mi jasné, že Madoc nás s Taryn vycvičil lépe, než jak dokážu já vychovat Doubka. Je mi jasné, že můj pokus ovládnout Cardana byl čirým bláznovstvím.

Je mi jasné, že ve vysoké hře princů a královen byla má figurka smetena ze šachovnice.

Když přijdu domů, dveře Doubkova pokoje jsou ostentativně zavřené. Vivienne, má vílí sestra, stojí za kuchyňským stolem a rozzářeně se usmívá do telefonu.

Když si mě všimne, chytí mě za ruku a zatočí se se mnou, až se mi zamotá hlava.

„Heather mě zase miluje,“ prozradí se smíchem, který nedokáže zastavit.

Heather s Vivi dlouho chodila. Vypořádala se s tím, že jí nechtěla nic říct o své minulosti. Přenesla se dokonce i přes to, že s nimi v bytě začal žít Doubek. Ale když zjistila, že Vivi není člověk a že na ni použila svá vílí kouzla, dala jí košem a odstěhovala se. Nerada to říkám, protože chci, aby má sestra byla šťastná – a s Heather opravdu šťastná byla –, ale ty kopačky si víc než zasloužila.

Odtáhnu se od ní a nechápavě zamrkám. „Co?“

Vivi na mě zamává telefonem. „Právě mi napsala. Chce se ke mně vrátit. Všechno bude jako dřív.“

Opadané listí na stromě znovu nevyraší, vyloupenutý ořech nejde vrátit do skořápky a dívky, které podlehly vílím kouzlům, se

jednoho dne jen tak neprobudí a nerozhodnou se, že ty strašné věci svým drahým vilím polovičkám prominou.

„Ukaž mi to,“ řeknu a natáhnu ruku k Vivienninu mobilu. Dovolí mi se podívat.

V rychlosti procházím zprávy. Většina z nich je od Vivi. Jsou plné omluv, bláhových slibů a proseb, jejichž naléhavost se stupňuje. Heather je ve svých reakcích velmi zdrženlivá a několikrát píše, že potřebuje „více času na přemýšlení“.

Pak následuje zpráva:

Chci na Zemi víl zapomenout. Chci zapomenout na to, že ty ani Doubek nejste lidi. Už se takhle dál cítit nechci. Kdybych ti řekla, abys to všechno z mé hlavy vymazala, udělala bys to?

Zatajím dech a nedokážu z těch slov odtrhnout oči.

Chápu, proč si Vivi tu zprávu vyložila po svém, ale myslím, že je na omylu. Kdybych něco takového napsala já, Viviennin souhlas by bylo to poslední, co bych chtěla slyšet. Chtěla bych, aby mě Vivi přesvědčila o tom, že i když ona ani Doubek nejsou lidé, že mě přesto milují. Chtěla bych po ní, aby trvala na tom, že je třeba nazývat věci pravými jmény, a ne před nimi utíkat. Chtěla bych, aby uznala svou chybu a slíbila mi, že něco takového už nikdy v životě neudělá.

Kdybych takovou zprávu někomu poslala, byla by to zkouška.

Podám sestře telefon zpátky. „Co jí odpovíš?“

„Že udělám všechno, co bude chtít,“ odpoví Vivi. Od člověka

by to byl přemrštěný slib, ale od bytosti, která své slovo nikdy nemůže vzít zpět, je to naprosto děsivé.

„Možná sama neví, co vlastně chce,“ naznačím. Ať udělám cokoli, v každém případě někoho zradím. Vivi je má sestra, ale Heather je člověk. Oběma něco dlužím.

A právě teď má sestra upíná všechny své naděje k tomu, že s Heather bude vše zase takové, jaké bylo. V očividné úlevě se na mě rozjařeně usměje a z mísy s ovocem si vezme jablko, které vzápětí vyhodí do vzduchu. „Co je vlastně s Doubkem? Přilítl domů a práskl za sebou dveřma. Nechci vidět, jak se bude chovat v pubertě...“

„Nechce ani slyšet o tom, že by se měl stát Nejvyšším králem,“ uvedu ji do obrazu.

„Tak tohle za tím vězí.“ Vivi letmo pohlédne k jeho pokoji. „Myslela jsem, že jde o něco vážného.“

KAPITOLA

2

Nutnost věnovat se pracovním povinnostem je pro mě dnes večer vysvobozením.

Víly přebývající ve smrtelném světě mají odlišné potřeby než víly v Elfhame. Samotářské víly, které žijí v okrajových oblastech Země víl, netráví svůj čas planými zábavami ani pletichami u dvora.

Pro člověka jako já, který zná jejich způsoby a nedělá si hlavu s příležitostnými šarvátkami, v nichž může jít o život, mají překvapivě mnoho rozličných pracovních nabídek. Bryerna jsem potkala týden poté, co mě Cardan z Elfhame vyhnal. Objevil se zničehonic před našim domem – vílí muž s černou srstí, kozí hlavou a kozími kopyty na nohou. Držel v ruce buřinku a tvrdil, že je Švábův starý známý.

„Vidím, že se nacházíte v poněkud specifické situaci,“ řekl na uvítanou a přitom si mě prohlížel zvláštníma zlatýma očima,

jejichž černé zorničky měly tvar ležících obdélníků. „Prohlášena za mrtvou, že? Bez sociální podpory. Bez absolvovaného lidského vzdělání.“

„A hledám si práci,“ doplnila jsem jeho výčet a přemítala, kam se tento rozhovor vyvine. „Mimo záznamy.“

„Potom klepete na správná vrata,“ ujistil mě a položil si ruku s pařáty na srdce. „Dovolte mi, abych se představil. Mé jméno je Bryern. Púka, ale to jste již zřejmě uhádla.“

Nechtěl ode mě žádnou přísahu věrnosti ani sliby jiného druhu. Mohla jsem pracovat tolik, kolik jsem chtěla, a honorář se vždy odvíjel od troufalosti, které bylo ke splnění úkolu třeba.

Dnes večer se mám s Bryernem setkat u vody. Nasednu na staré kolo. Zadní duše uchází, ale pořídila jsem ho lacino. Docela dobře se na něm dostanu, kam potřebuji. Bryernovo výstřední oblečení je opět nepřehlédnutelné. Na klobouku má stuhu ozdobenou kachními pírkami jasných barev a k tomu si oblékl tvídové sako. Když k němu dojedu, vytáhne z kapsy hodinky a s přehnaně svraštěným obočím na mě pohlédne.

„Snad nejdu pozdě,“ řeknu. „Omlouvám se. Jsem zvyklá odhadovat čas podle sklonu měsíce.“

Rozmrzele se na mě podívá. „Nemusíte se chovat důležitě jenom proto, že jste žila u Nejvyššího dvora. Nikoho to tady ani trochu nezajímá.“

Jsem Nejvyšší královnou Země víl. Ta myšlenka mi bleskne hlavou, aniž bych chtěla. Kousnu se do tváře, abych svou pošestilou úvahu nevyslovila nahlas. Má pravdu: už nejsem nijak výjimečná.

„O jakou práci jde?“ zeptám se s předstíraným klidem.

„Jedné z víl ve starém přístavu zachutnalo čerstvé maso místních. Mám odměnu pro toho, komu se na ní podaří vymámit slib, že od své nové záliby upustí.“

Přijde mi zvláštní, že by Bryernovi záleželo na místních lidech. Že by mu to tolik leželo na srdci, aby mi za zjednání nápravy zaplatil. „*Lidské maso?*“

Zavrtí hlavou. „Ne, ne. Pochutnává si na nás.“ Pak jako by si uvědomil, s kým mluví, a maličko znervózní. Snažím se jeho překnutí nebrat jako kompliment.

Takže *zabijí a požívá* víly? Nic z toho nezní jako příslib snadné práce. „Kdo si mě chce najmout?“

Nervózně se zasměje. „Někdo, kdo nechce, aby bylo jeho jméno s vyřešením problému spojováno. Zároveň někdo, kdo vám za to bude ochoten slušně zaplatit.“

Má schopnost proniknout do blízkosti víl je jedním z důvodů, proč mě Bryern s těmito pracovními nabídkami oslovuje. Víly nečekají, že je bude nějaký člověk schopen okrást, natož aby jim vrazil nůž pod žebra. Nečekají, že bude smrtelná bytost imunní vůči vilímu okouzlení, že bude obeznámena s jejich zvyklostmi a že prohlédne nemilosrdné dohody, které s lidmi uzavírají.

Za mou ochotou přijmout práci tohoto druhu, která od samého začátku zavání potížemi, stojí kromě jiného i potřeba peněz.

„Adresa?“ zeptám se a Bryern mi vloží do dlaně složený lístek.

Rozbalím ho a přelétnu po něm pohledem. „To nebude levné.“

„Pět set amerických dolarů,“ navrhone, jako by to snad byla pořádná částka.

Za náš byt platíme měsíčně dvanáct set dolarů, nemluvě o jídle a ostatních věcech, bez nichž se neobejdeme. Heather už s Vivienne nebydlí a můj podíl na nájmu tak činí osm set dolarů. Potřebuji si koupit nový plášť na zadní kolo. Pět set dolarů za takovou práci je příliš málo, už jen kvůli riziku, které obnáší.

„Patnáct set,“ stanovím cenu a povytáhnu obočí. „Hotově, s ověřením pravosti. Polovinu předem, druhou polovinu potom, která bude v případě, že se nevrátím, vyplacena jako bolestné mé sestře Vivienne.“

Bryern sevře rty do úzké linky, ale vím, že peníze u sebe má. Jen nechce přistoupit na to, že si budu podmínky určovat sama.

„Tisíc,“ přistupuje na kompromis. Přitom sáhne do kapsy u tvrdového saka a vydá z ní svazek bankovek sepnutých stříbrnou sponou. „Polovinu mám u sebe, je vaše.“

„V pořádku,“ souhlasím. Na to, co by při troše štěstí mohla být práce na jeden večer, to není špatná výplata.

Podá mi bankovky a ušklíbne se. „Dejte mi vědět, až budete s prací hotova.“

Na klíčkách mám železný přívěsek. Ostentativně s ním přejedu po okraji bankovek, abych se ujistila, že nejsou vyčarované. Není na škodu Bryernovi připomenout, že jsem obezřetná.

„A chci padesát dolarů na výdaje,“ dodám impulzivně.

Zamračí se. Po chvíli zaloví v jiné kapse a podá mi sumu, o níž jsem si řekla. „Udělejte, co se po vás žádá,“ řekne. Nedohaduje se se mnou o maličkostech, nesmlouvá. To nevěstí nic dobrého. Měla jsem se ho zeptat na podrobnosti, než jsem na jeho nabídku kývla. A rozhodně jsem si měla říct o mnohem vyšší odměnu.

Teď už je pozdě.

Nasednu na kolo, zamávám Bryernovi na rozloučenou a zamířím zpátky k městu. Není to tak dávno, kdy jsem snila o tom, jak se stanu rytířem, který bude jezdit na rychlém koni a sbírat vavříny v bojích, v nichž půjde o šermířský um a čest. Jaká škoda, že se můj talent projevila v poněkud jiné oblasti.

Jako nájemný vrah víl zřejmě nejsem úplně k zahzení, ale můj pravý um spočívá v tom, jak se jim dokážu dostat pod kůži. Snad mi mé vlohy přijdou vhod i dnes, až budu kanibalku přesvědčovat o tom, aby své chování přizpůsobila požadavkům okolí.

Než se s ní ale setkám tváří v tvář, rozhodnu se na ni trochu poptat.

Nejdřív ze všeho zamířím za šotkem přezdívaným Straka, který žije v dutině stromu v parku Deering Oaks. Prozradí mi, že dotyčná víla patří mezi dravé karkulinky, což mi úsměv na tváři nevykouzlí. Ale vzhledem k tomu, že jsem vyrůstala u Madoca, bytosti stejného druhu, mám poměrně slušnou představu o tom, jak se takové víly chovají. Touží po násilí, krvi a vraždění – a to do té míry, že když se jim těchto věcí delší dobu nedostává, začnou z toho být nesví. A pokud si potrpí na tradice, svůj vojenský baret smáčejí v krvi zabitých nepřátel, aby do nich vstoupila jejich životní síla.

Zeptám se Straky na jméno, ale neví. Pošle mě za klerikonem Ladharem, který s oblibou zevluje na zadních dvorcích barů, potají usrkává pěnu z korbělů s pivem a obehřává smrtelníky v hazardních hrách.

„Vám to nedošlo?“ podívá se Ladhar a ztiší hlas. „*Grima Mog*.“

Kdybych nevěděla, že mluví pravdu, nevěřila bych mu. Na okamžik se nechám unést představou, s jakým zadostiučiněním bych teď Bryerna nejraději vystopovala a přidusila ho za každý prašivý dolar, který mi velkoryse dal. „Co ta tady k čertu dělá?“

Grima Mog byla na severu Země víl obávaným generálem dvora Ostrých zubů. Toho samého dvora, z něhož Šváb a Puma kdysi utekli. Když jsem byla malá, Madoc mi čítával na dobrou noc z jejich sebraných bitevních strategií. Už jen při představě, že se s ní střetnu tváří v tvář, mě polévá studený pot.

V boji se jí vyrovnat nemohu. A podobně mizivé šance mě čekají, pokud se ji pokusím obelstít.

„Prý dostala padáka,“ dodá Ladhar. „Nejspíš slupla někoho, koho měla lady Nore v oblibě.“

Vůbec tuhle práci dělat nemusím, připomínám si. Už nesloužím u Dainova Stínového dvora. Už se nesnažím tahat za drátky zpoza Cardanova trůnu. Nemusím zbytečně riskovat.

Ale začíná se ve mně probouzet zvědavost.

Když se k tomu přičte pořádná dávka uražené pýchy, stačí to k tomu, abych se za úsvitu příštího dne ocitla na prahu skladiště, které Grima Mog zvolila za svůj domov. Mám naštěstí dost zdravého rozumu, než abych přišla s prázdnou. Nesu od řezníka čerstvé maso zabalené v polystyrenovém chladicím boxu, několik narychlo připravených sendvičů s medem ve svačtinové fólii a lahev obstojného kyselého piva.

Projdu chodbou až ke dveřím, které by mohly sloužit jako vstup do bytu. Třikrát zaklepu a modlím se, aby vůně jídla alespoň překryla strach, který mé tělo póry vylučuje.

Dveře se otevřou a vykoukne z nich žena v domácím županu. Je celá shrbená a opírá se o naleštěnou hůl z černého dřeva. „Co bys potřebovala, drahoušku?“

Pod iluzorní maskou, kterou dokážu prohlédnout, se skrývá nazelenalá pleť a příliš velké čnějící zuby. Připomíná mi Madoca, mého nevlastního otce. Muže, který zabil mé rodiče. Muže, který mi na dobrou noc čítával její bojové strategie. Madoc, někdejší vrchní generál Nejvyššího dvora. Nyní nepřítel trůnu, který je na válečné stezce i se mnou.

V duchu doufám, že si Madoc a Nejvyšší král Cardan navzájem zničí život.

„Přinesla jsem vám nějaké drobnosti,“ řeknu a zvednu ruku s košíkem. „Pustíte mě dovnitř? Ráda bych s vámi uzavřela menší obchod.“

Grima Mog se mírně zakaboní.

„Nemůžete si co chvíli dávat víly k svačině a čekat, že u vašich dveří jednou nezaklepe někdo, kdo vás bude chtít přesvědčit, abyste své zvyky změnila,“ prohlásím.

„Možná si dám jako zákusek tebe, cukrlátko,“ opáčí a tvář se jí rozjasní. Nicméně ustoupí stranou a vpustí mě do svého doupěte. Na chodbě by si se mnou asi neporadila.

Byt je loftového typu, s vysokými stropy a cihlovými zdmi. Opravdu pěkný. Podlahy jsou nalakované a naleštěné. Velkými okny proniká do místnosti dostatek světla a nabízejí příjemný výhled na město. Byt je zařízen starobylým nábytkem. Ozdobné střípce jsou na několika místech natržené a v čalounění postřehnu trhliny – snad způsobené nožem, který minul cíl.

Vznáší se tu pach krve. Měděný, kovový pach překrytý vtíravou nasládlou vůní. Odložím dary na robustní dřevěný stůl.

„Pro vás,“ pobídnu ji. „Snad tato drobná pozornost vynahradí mou opovážlivost navštívit vás bez ohlášení.“

Grima Mog zavětrí maso, zkoumavě obrátí v ruce medový sendvič a pěstí urazí uzávěr na pivu. Dlouze si přihne a potom po mně přejede pohledem.

„Někdo ti vysvětlil, že na drobnostech záleží. Jaký k tomu asi měl důvod, kůzlátko? Poslat mi tě sem, aby uchlácholil můj apetit...“ Usměje se a v úsměvu odhalí zuby. Je možné, že v tu chvíli odložila i svou iluzorní masku, ale těžko říci, protože jsem ji prohlédla na první pohled.

Zamrkám na ni. Také zamrká a čeká, jak zareaguji.

Nevykřiknu a nerozběhnu se ke dveřím, čímž ji podráždím. A to zcela zjevně. Asi se těšila, jak mě bude na útěku honit.

„Jste Grima Mog,“ řeknu. „Velitelka armád, před kterou se všichni nepřátelé třesou. Opravdu chcete tímto způsobem trávit penzi?“

„Penzi?“ zopakuje, jako bych ji právě smrtelně urazila. „Možná mě připravili o velitelský post, ale postavím novou armádu. Větší, než jsem kdy měla.“

Někdy si říkám to samé. Ale slyšet to od někoho jiného mě rozčílí. S podrážděním se však dostaví jiná myšlenka. „Místní víly by se vašeho dalšího počínu jistě rády dožily. A jako smrtelnice musím orodovat i za smrtelníky – stejně pochybuji, že vám dají to, po čem toužíte.“

Svým mlčením mi dává prostor k tomu, abych myšlenku dokončila.

„Výzvu,“ předestřu a v duchu se snažím rozpomenout na všechno, co o karkulinkách vím. „Hledáte přece výzvu, nebo ne? Soupeře na úrovni. Vsadím se, že nikdo z těch, které jste zabila, vám nesahal ani ke kotníkům. Zbytečné plýtvání vašim talentem.“

„Kdo tě poslal?“ zeptá se konečně. V duchu mě přehodnocuje. Pokouší se mě zaškatulkovat.

„Copak jste provedla, že jste ji tak naštvála?“ pokračuji. „Svou královnu. Muselo to stát za to, když vás kvůli tomu vyhodila od dvora.“

„Kdo tě poslal?“ zahřmí. Uhodila jsem hřebík na hlavičku. To umím ze všeho nejlépe.

Potlačím úsměv, ale uvědomím si, jak moc mi chyběl tento příval pocitu moci, který se při strategické hře a snaze přelstít oponenta automaticky dostavuje. Jakkoli si to odmítám připustit, riskování vlastního života mi chybělo. Ve chvílích, kdy je mysl zaměstnána zoufalou snahou zvítězit či alespoň zůstat naživu, nezbývá v ní jediné místo pro výčitku. „Jak jsem řekla. Někdo, kdo nechce skončit na vašem jídelníčku.“

„Proč zrovna tebe?“ ptá se znovu. „Proč by mi sem někdo posílal jako tlumočnicka takové nedochůdče?“

Přelétnu pohledem po místnosti. Všimnu si kulaté krabice postavené na lednici. Takové, v jaké se dřív prodávaly klobouky. Upoutá mou pozornost. „Možná proto, že pokud se mi vás nepodaří přesvědčit, moje ztráta je trápit nebude.“

Při těch slovech se Grima Mog dá do smíchu a znovu si lokne piva. „Fatalistka. Nuže, jak mě přesvědčíš?“

Přistoupím ke stolu a zvednu košík s jídlem. Potřebuji záminku, abych se dostala blíž ke krabici. „Začneme tím, že vám vybalím nákup.“

Grima Mog se zatváří pobaveně. „Stará bába jako já děvečku užije. Aspoň se mi postaráš o dům. Ale dávej pozor. Mohla bys toho ve spíži objevit víc, než o co sis řekla, holubičko.“

Otevřu lednici. Málem na mě vypadnou zbytky víl, které Grima Mog nestihla spořádat. Je tu celá sbírka končetin a hlav, pečených či grilovaných, jako po velké prázdninové hostině. Zvedne se mi žaludek.

Grima Mog roztáhne rty do pobaveného úsměšku. „Tak ty jsi mě chtěla vyzvat na souboj? Chtěla ses snad vychloubat tím, jak umíš rozpoutat dobrý boj? Teď vidíš, co to znamená prohrát s Grimou Mog!“

Zhluboka se nadechnu. Pak vyskočím a srazím krabici z lednice, až mi spadne do náruče.

„Nesahej na ni!“ zaječí Grima, a když uvidí, jak z krabice strhnu víko, drápy na nohou zaryje do země.

V krabici je polní čepice generála. Skrz naskrz prosáklá krví.

Vycení zuby a zmenší vzdálenost mezi námi na polovinu. Honem vyndám z kapsy zapalovač a palcem ho probudím k životu. Při pohledu na plamen se Grima Mog prudce zarazí.

„Vím, že jste si na té patině dala dlouhé roky záležet,“ řeknu a snažím se, aby se mi nechvěla ruka, aby mi nezhasl plamen. „Úplně vespod je nejspíše krev vaší první oběti a nahoře ještě čerstvá krev té poslední. Bez této trofeje nezbude na světě jediný důkaz o tom, co jste dokázala. Nic. Ale nabízím vám

dohodu. Zřeknete se dalších vražd. Jakýchkoli. Dokud budete žít tady mezi lidmi.“

„A když na to nepřistoupím, tak můj poklad spálíš?“ zeptá se Grima Mog. „V tom není žádné hrdinství.“

„Mohla bych vás vyzvat na souboj,“ odpovím. „Ale nejspíš bych prohrála. Takhle sázím na jistotu.“

Grima Mog na mě namíří hrot své černé hole. „Že ty jsi ta Madocova lidská holka? Naše slavná senešalka, kterou vyhnali. Jako mě.“

Přikývnu, ale její postřeh mě vyvede z míry.

„A copak jsi provedla ty?“ zeptá se, očividně spokojená se svým nenadálým zjištěním. „Muselo to stát za to.“

„Byla jsem blázen,“ odpovím a vím, že je to pravda. „Vyměnila jsem vrabce v hrsti za holuba na střeše.“

Grima Mog vybuchne v hurónský smích. „To jsme se tu sešly... Madocovo háděl! Potíž je v tom, že touha zabíjet mi koluje v žilách. A nemám v úmyslu se jí vzdát. Když už tady musím trčet, bez menšího povyražení se neobejdu.“

Přiblížím plamen k čepici. Ta začne zespondu černat a do nosu mě zaštípe ohavný zápach.

„Přestaň!“ vykřikne Grima Mog. Oči jí nenávistně planou. „Dost. Teď ti něco nabídnu já, kůzlátko. Co si spolu zašermovat? Když prohraješ, vrátíš mi mou trofej netknutou. Budu si dál lovit, koho chci. A ty mi dáš svůj malíček.“

„Na sněžení?“ podívám se a oddálím plamen od čepice.

„Možná,“ odpoví. „Nebo na ozdobu. Co na tom záleží? Důležité je, že bude můj.“

„A proč bych s něčím takovým měla souhlasit?“

„Protože když vyhraješ ty, dám ti své slovo. A řeknu ti jednu podstatnou informaci, kterou bys o Nejvyšším králi možná docela ráda věděla.“

„Nic, co se ho týká, mě ani trochu nezajímá,“ odseknu. Příliš zlostně, příliš unáhleně. Nečekala jsem, že zrovna s ní dojde řeč na Cardana.

Tentokrát se Grima Mog zasměje hluboce a hrdelně. „Lhářko.“

Dlouho se navzájem měříme pohledem. V jejích očích je však určitá přívětivost. Ví, že mě dostala. Budu s jejím návrhem souhlasit. Vím to i já, jakkoli je to absurdní. Grima Mog je žijící legenda. Netuším, jak bych nad ní mohla zvítězit.

Ale v uších mi stále zní Cardanovo jméno.

Má nového senešala? Nebo novou milenkou? Účastní se zasedání Rady osobně? Mluví někdy o mně? Posmívají se mi s Lockem? Směje se s nimi také Taryn?

„Budeme šermovat do první kapky krve,“ určím podmínky a všechno ostatní se pokouším vytěsnit z hlavy. Je radost mít na koho přesměrovat svůj hněv. „S mým malíčkem nepočítej,“ pokračuji. „Vyhraješ, dostaneš zpátky čepici. Tečka. A necháš mě odejít. Ústupek dělám už tím, že s tebou budu bojovat.“

„První kapka krve, taková nuda.“ Grima Mog se nakloní dopředu. Je ve střehu. „Co takhle šermovat až do chvíle, kdy to jedna z nás vzdá? Necht' souboj skončí někde mezi krveprolitím a plazením se domů, kde si budeš moct v klidu umřít.“ Povzdechne si, jako by snila o něčem pěkném. „Jen mi dej šanci zpřelámat v tom tvém vychrtlém těle všechny kosti.“